סעש (ת"א) 9179-11-12 אילן קדוש נ' פי.סי.אס. פתרונות תקשורת בע"מ בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו סע"ש 9179-11-12 30 מאי 2016 לפני: כב' השופט אורן שגב נציג ציבור (עובדים) מר הרצל גבע התובע אילן קדוש ת.ז. xxxxxxxx ע"י בא כח: עורך דין שגיב עזרא - הנתבעים

1 . פי.סי.אס. פתרונות תקשורת בע"מ ח.פ. 514256403

2 . שגיא בנתאי ת.ז. xxxxxxxxx

3 . יריב פורת ת.ז. xxxxxxxxx

4 . יקיר זיסקינד תורגמן ת.ז. xxxxxxxxx ע"י בא כח: עורך דין פורת, בנתאי, אילין

פסק דין לפנינו תביעתו של התובע לקבלת זכויות שונות הנובעות מתקופת עבודתו בנתבעת ומאופן סיומה ולהרמת מסך ההתאגדות בינה לבין הנתבעים 2 עד

4. הצדדים והעובדות הצריכות לעניין

1. התובע מהנדס חשמל ואלקטרוניקה במקצועו ועבד בנתבעת במשך 3.5 שנים בתפקיד סמנכ"ל לקוחות אצל הנתבעת שבזמנים הרלוונטיים לכתב התביעה, עסקה בתחום מרכזיות תקשורת.

2. ביחס לנתבעים 2 עד 4, הצדדים חלוקים בנוגע למעמדם המשפטי, שכן לטענת התובע, מדובר בבעלי מניות בנתבעת. אין מחלוקת כי השלושה מילאו תפקידים שונים בנתבעת: הנתבע 2 שימש כיועץ משפטי, הנתבע 3 כחבר דירקטוריון ובעל מניות בחברה המחזיקה במניותיה, והנתבע 4 כמנכ"ל ובעל מניות בחברה המחזיקה אף היא במניותיה.

3. הנתבעים מצדם טענו למן ההתחלה ולאורך כל ההליך כי הם אינם בעלי מניות בנתבעת ולכן לא ניתן לדרוש להרים את מסך ההתאגדות בינה לבינם.

טענות הצדדים טענות התובע בתמצית

4. תביעת התובע נסובה סביב הטענה כי הנתבעת חבה לו סכומי כסף שונים בגין שכר עבודה וזכויות סוציאליות שונות בגין התקופה בה הופחת שכרו וכי יש לחייב את הנתבעים 2 עד 4 באופן אישי, ביחד ולחוד, בחיוביה של הנתבעת מכוח דוקטרינת הרמת מסך, אחריותם כאורגנים בה והעובדה שהיו הרוח החיה מאחורי פעילותה.

5. לטענתו, בתחילת העסקתו נערך עמו הסכם העסקה (להלן "ההסכם המקורי"), אשר לא נחתם, אך הצדדים נהגו לפיו (נספח 1 לתצהיר התובע). עוד טען, כי הנתבעים 2 עד 4 התחייבו כלפיו כי כל הסכומים שהופחתו משכרו ומיתר זכויותיו הסוציאליות, יושבו לו במלואם ולפיכך, יש לחשב את זכאותו להשבת אותם כספים על בסיס שכר חודשי של 21,000 ₪, הכולל סך של 4,200 ₪ בגין שעות

נוספות גלובאליות. עוד תבע הפרשים בגין זכאות לרכב בשווי 2,000 ₪ (ממוצע) והפרשים לקופות גמל (מבטחים וגדיש) ולקרן השתלמות.

6. לטענתו, ההפחתה בשכרו (עליה אין חולק) הייתה פרי יוזמה של מנהליו, תוך הבטחה כי בתום התקופה הקצובה בה הוא נדרש לצמצם את שכרו, הנתבעת תשיב לו את מלוא ההפרשים שנמנעו ממנו. מתוך נאמנות לדרך העסקית המשותפת בנתבעת עם יתר הנתבעים, ומתוך ציפייה שברבות הימים הכנסותיה של הנתבעת יגדלו והוא יהיה זכאי להפיק רווחים, הסכים, לדבריו, להפחתה הזמנית והחל מחודש נובמבר 2009 הופחת שכרו בהתאם.

7. עוד טען, כי לבקשת הנתבעת, ביום 03.07.2011 נחתם בין הצדדים הסכם העסקה (נספח 3 לתצהיר), בו הוסכם, בין היתר, כי שכר הבסיס שלו יעמוד על סך של 12,600 ₪ וכן נקבע מנגנון הקובע כי ככל שיהיה גידול בהכנסות החברה, הוא יזכה לתוספת שכר עד לגובה שכרו הקודם בסך 21,000 ₪. עוד צוין בהסכם כי הנתבעת חייבת לו כספים בגין הפרשי שכר ותנאי שכר אחרים, החל מחודש נובמבר 2009 וכי היא מתחייבת להשיב לו אותם בהדרגה.

8. אלא שחרף התחייבויותיה, הפסיקה הנתבעת להפריש עבורו כספים לקרן פיצויים, מבלי שנתן הסכמתו לכך. משקצה נפשו בהתנהלות הנתבעת, ולאחר שפניות רבות מצדו למנהלי הנתבעת הושבו ריקם, הודיע התובע על התפטרותו (נספח 4 לתצהיר). או אז, לדבריו, נוכח התפטרותו, התחייבו בפניו מנהלי הנתבעת באופן אישי, במכתב מיום 13.11.2011 כי ישלמו לו סך של 25,000 ₪ בגין הפרשות לקרן פיצויים, ואולם, גם זאת לא נעשה.

9. בהסתמך על התחייבויותיהם, המשיך התובע לעבוד בנתבעת ואז התחוור לו להפתעתו כי במהלך החתימה על הסכם העבודה, הוסכם בין הנתבעת לבין חברת תדיראן כי הנתבעת תימכר לה על מנת להוציאה כמתחרה מהשוק.

10. לטענתו, הדבר לא היה ידוע לו, ואילו ידע על כך מבעוד מועד, לא היה מסכים לחתום על הסכם ההעסקה ולוותר על תנאי שכרו שקדמו להסכם, שכן הוטעה לחשוב כי הנתבעת תמשיך להתקיים וכי הוא יפיק רווחים בהתאם למנגנון עליו סוכם.

11. לטענתו, לאור העובדה שהנתבעת אינה פעילה עוד (נספח 7 לתצהיר), נוהל עמו משא ומתן בחוסר תום לב ותוך הצגת מצג שווא שכן היה ברור לנתבעת, לאור ההסכם שהתגבש מול תדיראן, כי אין בכוונתה להביא למימושו של ההסכם עמו.

12. עוד טען כי הופעל עליו לחץ שכלל איומים לחשוף אותו לתביעות נזיקין מופרכות, "עד כדי איבוד כל נכסי והתפוררות התא המשפחתי שלי בשל המצב הכלכלי שאליו אני צפוי להגיע האם לא אחתום על ההסכם הדמוני" (סעיף 31 לתצהיר התובע). ואכן, הוגשה כנגדו תובענה בסע"ש 20877-10-12, אשר נמחקה בסופו של דבר ביום 04.08.13 מחוסר מעש.

13. לאור איומיה של הנתבעת ומתוך חרדה לגורלו התעסוקתי והכלכלי, חתם על העסקה של הנתבעת מול תדיראן. אלא לאחר ייעוץ משפטי שקיבל, התחוור לו כי איומי הנתבעת אסורים על פי דין ונטענו בעלמא ועל כן שלח, באמצעות בא כוחו, הודעת ביטול והודיע כי הוא חוזר בו מההסכם (נספח 10 לתצהיר). עוד הוסיף, כי הבין שאם תינתן הסכמתו להגבלת חופש העיסוק, כדרישת הנתבעת, הדבר ימיט עליו כליה, שכן לא יוכל לעמוד בכך כלכלית.

14. בנסיבות אלה, טען, ומתוך חשש כי העסקה עם תדיראן תטורפד בגללו, החלו מנהלי הנתבעת לרדוף אותו, הגישו נגדו תלונות סרק במשטרה ואף נמנעו משלם את שכרו בגין חודש אוגוסט 2012, שהיה חודש העבודה האחרון שלו בנתבעת, באופן שהמחאה שניתנה לו חוללה באי פירעון.

15. לטענתו, מנהלי הנתבעת סרבו להעביר אליו את התמורה בגין השיק שחולל בטענה כי הוא נותר חייב לנתבעת כספים בגין ימי חופשה ששלומו לו ביתר, זאת על אף שבהתאם לתלושי השכר שקיבל מהנתבעת, נצברו לזכותו 78 ימי חופשה (כאמור בתלוש חוד שיולי 2012).

16. לאור כל האמור לעיל, התובע דורש כי ישולמו לו רטרואקטיבית כל ההפרשים הנובעים מההפחתה בשכרו ובהפרשות לקופות הגמל, הפיצויים וההשתלמות.

17. טענה נוספת של התובע נוגעת להרמת מסך בין הנתבעת לבין הנתבעים 2 עד 4, וזאת מן הטעמים הבאים: (א) ההסכם עם תדיראן (שלא צלח), מעיד על ערבוב נכסי הנתבעת ונכסיהם של הנתבעים וניסיון להברחת נכסי החברה ומכירת פעילות החברה לידי תדיראן תוך התעלמות מוחלטת מחובות הקיימים לתובע. (ב) כל אחד מהנתבעים היה אמור לקבל תמורה כספית מהמכירה (לרבות התובע עצמו); (ג) הנתבעים הסכימו לערוב לקיום התחייבויות הנתבעת בהסכם; (ד) הנתבעים התחייבו באופן אישי כי ישולמו לו הפרשות לקרן פיצויים עד לסכום של 25,000 ₪; (ה) הנתבעים הציגו מצג שווא ואף ביצעו מספר פעמים ניכויים שלא כדין משכרו. טענות הנתבעים

18. כל אחד מהנתבעים הגיש כתב הגנה נפרד ואולם, כולם טענו כדלקמן: א. התובע הסכים למכירת פעילות הנתבעת; ב. אין המדובר בהברחת נכסים, כטענת התובע, שכן לאחר השלמת העסקה, אילו יצאה אל הפועל, היה אמור להיוותר בקופתה של הנתבעת סכום של 1,765,000 ₪, לאחר ביסוי חובה לבנק (סעיף 13 לכתב ההגנה); ג. ההסכם למכירת פעילות הנתבעת עסק, בין היתר, בסילוק מחלוקות ותביעות משפטיות הדדיות, שאינן קשורות למכירת פעילותה, ושמרביתם נולד עוד בטרם הוקמה ועל כן מדובר בכספים שאין להם כסף למכירת הפעילות; ד. הנתבעים 2 עד 4 אינם בעלי מניות הנתבעת. הנתבע 2 משמש כיועצה המשפטי, הנתבע 3 כיו"ר והנתבע 4 כמנכ"ל. מכאן שאין יריבות משפטית בינם לבין התובע והרמת מסך כלל אינה אפשרית; ה. שכרו וכל ההפרשות המגיעות לו, שולמו כמתחייב מהדין ומההסכמות עמו, והדבר מקבל ביטוי בתלושי השכר שצורפו לתצהירו; ו. בשל הצורך להקטין את מצבת כוח האדם בנתבעת באוקטובר 2009, הוחלט, בהמלצת התובע, שניהל בפועל את צוות העובדים, לבצע הפחתת שכר רוחבית לכל העובדים, חלף פיטורים; ז. ההפחתה בשכר התובע התבטאה בשכר בסיס בסך 12,600 ₪, ביטול תשלום בגין שעות נוספות גלובאליות, ביטול זכאות

לרכב וביטול הפרשה לקרן השתלמות והמשך ביצוע הפרשות למבטחים (גמל + פיצויים). כל אלה קיבלו ביטוי בתלושי השכר שלו; ח. מעולם לא הובטחה לתובע השלמת שכר, אלא בהתאם למנגנון שנקבע בהסכם שנכרת עמו ביולי 2011; ט. תקופת העסקתו של התובע מתחלקת ל-3 תקופות מבחינת אופן השתכרותו: (1) מיום 01.03.2009 ועד לאוקטובר 2009; (2) מנובמבר 2009 עד יוני 2011; (3) מיוני 2011 עד אוגוסט 2012. בכל אחת משלוש תקופות אלה היו תנאי שכרו של התובע שונים, ובגינם הופרשו מלוא הסכומים המגיעים לו. י. ביחס לנסיבות סיום העסקתו, בסמוך לאחר שהודיע על התפטרותו, הנתבעת ניהלה מו"מ למכירת פעילותה וקניינה ולכן התובע ניאות להאריך את תקופת ההודעה המוקדמת עד למועד השלמת העסקה ואף החליט להצטרף כצד להסכם וללוות את העסקה בתמורה להטבות בספיות שונות ולאחר שקיבל, לדבריו, ייעוץ משפטי; יא. ביחס להפרשות לקרן פנסיה, הדבר אינו ניתן ליישום מאחר ולא ניתן לבצע הפרשה כפולה לקרן מבטחים; יב. התובע חתם על ההסכם מול תדיראן מרצונו החופשי וזאת לאחר התחייבות לקבלת הטבות בספיות ניכרות וקניית הגנה מתביעות עתידיות כנגדו מצד תדיראן, אשר הגישה כנגדו תביעה אישית בתיק ע.ב. 1669/09, בין היתר בשל הטענה כי פגע בסודותיה המסחריים והפר זכויות יוצרים שלה. מכאן, טענתו כי לא ידע על העסקה אלא בדיעבד - שקרית; יג. התובע הוא זה שסיכל את העסקה עם תדיראן, שבן לאחר החתימה, ובעוד הצדדים ממתינים לקבלת אישורו של הממונה על ההגבלים העסקיים, שהיווה תנאי להשלמת העסקה למכירת פעילותה של הנתבעת, הודיע באופן מפתיע, ובניגוד להתחייבותו ללוות את העסקה, כי בחר לסיים את תקופת העסקתו ביום 01.09.12. בנוסף, ביום עבודתו האחרון בנתבעת (30.08.12) נטל ללא רשות ציוד רב, לרבות קטע תוכנה (PCS MASTER) והכל במטרה לסכל את יכולתה של הנתבעת לעמוד בהסכם. הגין כך אף הוגשה כנגדו תלונה במשטרת ישראל.

דיון והכרעה

19. הילוכו של

פסק דין זה יהיה כדלקמן: תחילה נדון בתביעותיו הכספיות של התובע כלפי מעסיקתו הנתבעת, כפי סדרן וזאת לאור המסמכים שהוצגו בפנינו ועדויות הצדדים. לאחר מכן, ובכל שנמצא כי התובע זכאי לקבלת סכומים כסף כלשהם, נדון באחריותם של הנתבעים 2 עד 4 לשלמם. המערכת ההסכמית בין הצדדים

20. אין חולק, כי לראשונה נחתם עם התובע הסכם בכתב המסדיר את תנאי העסקתו ביום 03.07.2011. עד לאותו מועד, הסדירו הצדדים את ההסכמות ביניהם בדרך של התנהגות, כשברקע טיוטת הסכם בלתי חתומה (נספח 1 לתצהיר התובע).

21. אין חולק, כי שכרו הבסיס החודשי של התובע הועמד על סך של 16,800 ₪. נוסף לכך תשלום גלובאלי בסך 4,200 ₪ בגין עבודה בשעות נוספות, רכב, והפרשות לקופת גמל ולקופת פיצויים בסך כולל של 29.3%.

22. עוד אין חולק, כי החל מחודש נובמבר 2009, חלה הפחתה משמעותית בשכרו וביתר תנאי העסקתו של התובע, וזאת מתוך

החלטה לבצע הפחתה רוחבית בשכר כל עובדי הנתבעת באופן שימנע פיטורי עובדים. שכר הבסיס של התובע הועמד על 12,600 ₪ בלבד והושמט התשלום הגלובאלי בגין שעות נוספות, תוספת הרכב וההפרשות לקרן השתלמות.

23. בעקבות החתימה על ההסכם מיום 03.07.2011, עלה שכרו של התובע באופן מתון והוחזר התשלום בגין שווי רכב.

24. אין חולק כי הפחתת השכר החל מחודש נובמבר 2009 מסכום של 16,800 ל- 12,600 ₪ נעשתה בהסכמת הצדדים. מתלושי השכר עולה כי הצדדים נהגו בהתאם לכך עד לחודש יוני 2011, כולל ובמהלך תקופה זו, לא הוצגה ראיה כי התובע הלין על כך. הוא הדין לגבי ביטול תוספת השכר בגין שעות נוספות, ביטול הזכאות לרכב וביטול ההפרשות לקרן השתלמות.

25. לדברי התובע, "סלע המחלוקת בין הצדדים בעניין זה היא, האם הנתבעת באמצעות מנהליה התחייבו כלפי התובע כי המדובר בהפחתה זמנית ובהמשך הסכומים שקוזזו לו יוחזרו לכיסו, כטענת התובע, או שמא המדובר בוויתור של התובע על זכויות אלו באופן קבוע מבלי שהנתבעת מחוייבת להשיבם, כטענת הנתבעת." (סעיף 25 לסיכומיו).

26. מקובלת עלינו טענת הנתבעים כי לצורך בדיקת זכאותו הנטענת של התובע להפרשות השכר אותן תבע, מן הראוי לבדוק את הכנסותיו המשתנות לאורך תקופת העסקתו.

27. למעשה, אין חולק, כי בהסכם מיום 03.07.11 הסכימו הצדדים כי כתוצאה מההפחתה שבוצעה בשכרו של התובע, אכן יושבו לו כספים שהופחתו, ואולם, בהתאם למנגנון מסוים. מפאת חשיבותו של ההסכם הנ"ל, נביא להלן את עיקריו, ככל שאלה רלוונטיים למחלוקת בין הצדדים: א. משכורת בסיס חודשית בסך 12,600 ₪ ברוטו; ב. מנגנון תוספת שכר בהתאם לגידול בהכנסות הקבועות של החברה בשני שלבים: שלב א' - מ- 12,600 ₪ עד 16,800 ₪; שלב ב' מ- 16,800 ₪ עד 21,000 ₪. ג. תשלום תנאים סוציאליים בהתאם לכל אחד משני השלבים, באופן ש: בשלב א' הנתבעת תפריש לקרן פיצויים גדיש סך של 8.33% מבסיס השכר ולקרן מבטחים הוותיקה 7.5% מבסיס השכר לגמל + 6% עבור פיצויים. משכרו של העובד ינוכה סך בשיעור 7% מבסיס השכר. בשלב ב' הנתבעת תפריש לקרן השתלמות סך של 7.5% מבסיס השכר ותנכה סך של 2.5% משכר העובד. כל זאת, לאחר השלמת שלב ב'. ד. חופשה שנתית 25 ימים בשנה. ה. דמי הבראה לפי ותק של 20 שנה. ו. השלמות בגין הפחתת שכר השלמה מחודש 10/2009 ועד למועד האיזון שפורט בסעיף 2 לנספח א' להסכם (מנגנון תוספות שכר) אשר תיזקף לזכות התובע לאחר השלמת שלבים א' ו- ב'. ז. השלמה בגין ויתור על רכב תיזקף לאחר השלמת שלבים א' ו- ב'. ח. נסיעות/רכב - זכאות לקבלת רכב צמוד כאשר השכר ברוטו, בהתאם למנגנון שני השלבים, יעמוד ע"ס כולל של 14,600 ₪, או תוך 3 חודשים מיום 01.04.2011, המוקדם מבין השניים.

28. מן האמור עולה, כי הצדדים הסכימו כי התובע יהיה זכאי לתוספות שכר שונות בהתאם למנגנון שנקבע בנספח השכר והתנאים הנלווים, שקבע כתנאי וכבסיס לחישוב גידול בהכנסות הקבועות של הנתבעת. כל זאת, למעט תוספת רכב, אשר לגביה נקבע כי הזכאות תקום גם בחלוף 3 חודשים.

29. מקובלת עלינו טענת הנתבעים, לפיה לשונו של ההסכם, לרבות נספח השכר והתנאים הנלווים, ברורה ולא ניתן להסיק כי התחייבותה של הנתבעת הייתה השבה אוטומטית וללא כל תנאי של כל הסכומים שהופחתו.

30. יתרה מכך, מעיון בתכתובת הדוא"ל מיום 07.06.2011, שקדמה לחתימת ההסכם מיום 03.07.11, עולה כי בסעיף 7 ביקש התובע להוסיף התחייבות לפיה הנתבעת תשלם את ההפרשים, אותם פרט בטבלה "בכל מקרה של מכירה, החלפת בעלים, פיטורין, התפטרות". כך גם במכתבו של התובע למר תורג'מן מיום 01.07.2011, שם כתב: "הייתי שמח אם תוכל להוסיף סעיף בו מתחייבת החברה להשלים את תשלומי ההפרשים במקרה של מכירתה לגורם אחר" (נספח 9 לתצהירו של מר תורג'מן). אין חולק כי הוראה מסוג זה לא מצאה כל ביטוי בהסכם שנחתם בין הצדדים ביום 03.07.11, והדבר אומר דרשני.

31. ואכן, החל ממשכורת חודש יולי 2011, עלה שכר הבסיס של התובע לסכום של 13,600 ₪ ונוספה תוספת שווי רכב בסך 2,709 ₪. בחודש נובמבר 2011 עלה שכר הבסיס ל- 14,600 ₪ וחודשיים לאחר מכן, בינואר 2012 ל- 15,100 ₪. סכום זה נותר בעינו עד לתום תקופת העסקתו של התובע. במקביל התשלום בגין שווי רכב הועמד מחודש אוגוסט ואילך על סך של 3,010 ₪ ובחודשיים האחרונים בהם על סך של 2,800 ₪.

32. הנה כי כן, המסקנה המתבקשת, שלא נסתרה, היא כי הצדדים אכן פעלו בהתאם להסכם מיום 03.07.11 ובכלל זה, מנגנון השכר שנקבע בו. נציין כי לא הוצגו בפנינו ראיות בנוגע לגידול בהכנסות הנתבעת בתקופה זו, ואולם, משהדבר לא נסתר ע"י התובע, אין לנו אלא להסיק כי העלייה בשכרו אכן התבצעה בהתאם למנגנון עליו סוכם.

33. לאחר שמיעת עדותו של התובע, אין בלבנו ספק כי נפשו קצה בעבודה בנתבעת וכי הרגיש כי נעשה לו עוול. תקוותיו להשתכר סכומי כסף משמעותיים, לאחר שהסכים, לטובת הבטחת עתידה הכלכלי של הנתבעת, לוותר על נתח משמעותי משכרו ומתנאיו, נכזבו.

34. שוכנענו כי נוכח ההליכים המשפטיים שהתנהלו כנגדו וכנגד יתר הנתבעים מצד חברת תדיראן, היה לו ולנתבעים אינטרס לחתום על ההסכם, במיוחד לאור העובדה שבצד סילוק התביעות המשפטיות, היה אמור לצמוח לו גם רווח כספי מסוים, אילו העסקה אכן היתה יוצאת אל הפועל. מכאן, שהתקשינו להלום את טענתו כי החתימה על ההסכם נכפתה עליו תחת איומים מצדם של הנתבעים.

35. לאור האמור לעיל, לא מצאנו כי הנתבעת או מי מטעמה התחייב להשיב לתובע את הסכומים שהופחתו משכרו ללא תנאי, באופן שמצדיק כיום לחייב מי מהנתבעים לשלם לו את כל ההפרשים רטרואקטיבית. פדיון חופשה

36. בהתאם להסכם מיום 03.07.11, זכאי התובע ל- 25 ימי חופשה שנתית בתשלום בכל שנה. אין חולק כי בהתאם לתלושי השכר של התובע, נצברו לטובתו 78 ימי חופשה, ומכאן, שצודקים הנתבעים, כי הסתמכות "עיוורת" על התלושים בלבד, עלולה להוביל למסקנה שגויה, לפיה התובע לא ניצל את ימי החופשה השנתית המגיעים לו במהלך כל תקופת עבודתו.

37. במהלך חקירתו הנגדית, הודה התובע, כי יצא ל- 23 ימי חופשה, וזאת כפי שעולה מתכתובת דוא"ל שלו עם מר תורג'מן (נספח 15 לתצהירו של מר תורג'מן). ואכן, בסעיף 120 לסיכומיו, הפחית התובע בהגינותו 23 ימים חופשה מתביעתו והעמיד רכיב זה על שווי 55 ימי חופשה שנתית בלבד.

38. משלא הוצגה כל ראיה לסתור מצד הנתבעים ביחס לימי חופשה שהתובע ניצל, מעבר ל- 23 ימים באמור לעיל, ומשנטל הראיה מוטל על הנתבעת, כמעסיקתו של התובע, להראות כי התובע ניצל ימי חופשה שעמדו לרשותו, אנו מקבלים את טענתו כי בגין תקופת עבודתו הוא זכאי ל- 78 ימי חופשה בהפחתה של 23 ימים שנוצלו על ידו ובסה"כ 55 ימים. הואיל ושכרו האחרון של התובע עמד על סך 15,100, יש לחשב ערך יום חופשה בסך של 686 ₪, ובסה"כ הוא זכאי בגין רכיב זה לסך של 37,730 ₪. שכר עבודה חודש אוגוסט 2012

39. לטענת הנתבעת, תלוש השכר עבור חודש 08/2012 לא שיקף נאמנה את העובדה שהתובע ניצל את מלוא ימי החופשה שנצברו לזכותו ולפיכך, "קוזז שווי ניצול ימי החופשה ביתר משכרו של התובע בגין חודש אוגוסט 12'" (סעיף 100 לסיכומי הנתבעים).

40. כאמור לעיל, משקיבלנו את טענת התובע, לפיה הוא זכאי לפדיון 55 ימי חופשה שנתית, ממילא נדחית טענת הנתבעים לקיזוז בלשהו מהשכר שמגיע לו, ואשר שולם בהמחאה ע"ס 11,023 ₪, שחוללה באי פירעון.

41. בסעיף 59 לכתב התביעה, טען התובע כי הסך של 11,023 ₪ (נטו) הנו בגין שכר עבודתו. בהתאם לתלוש השכר לאותו חודש, אשר צורף לתצהירו של מר תורג'מן (נספח 14), היה זכאי התובע לשכר בסך של 9,795 ₪ בלבד.

42. אף אחד מהצדדים לא הציע הסבר להפרש בין שני הסכומים הללו. לפיכך, ובהיעדר כל ראיה לסתור, ומשדחינו את טענת הקיזוז של הנתבעת, אנו פוסקים לתובע סך של 11,023 ₪ מן הטעם שחזקה על הנתבעת, עת משכה את השיק לפקודתו, שזה הסכום שראתה לשלם לו בגין שכר עבודה. דמי הבראה

43. בכתב התביעה, דרש התובע לקבל פדיון 10 דמי הבראה בסך 3,710 ₪ בגין שנת עבודתו האחרונה אצל הנתבעת. הנתבעת הכחישה את זכאותו וטענה לאקונית, כי שולמו לו דמי הבראה כדין.

44. בכתב הסיכומים מטעמם, זנחו הנתבעים את טענתם בנוגע לתשלום דמי הבראה לתובע.

45. לפיכך, ובהיעדר ראיה לסתור, אנו פוסקים לתובע סך של 3,710 ₪ בגין פדיון דמי הבראה. הפרשות בסך 25,000 ₪ לקופת פיצויים "גדיש"

46. בהתאם להתחייבות האישית שנטלו על עצמם הנתבעים 3-4 (נספח 5 לתצהיר התובע), התחייבו השניים כלפי התובע כי יפצו אותו "פיצוי מלא בגין הפרשות שלא נעשו לקופת הפיצויים הנוספת "גדיש" בגין התקופה שבין תחילת העסקתו ועד 01/11/2011, וכל זאת עד לסכום של 25,000 ₪".

47. לטענת התובע, על הנתבעת היה להפרשי לו סכום של 58,776 ₪ שמתקבל ממכפלת 42 החודשים בהם הועסק בנתבעת, לפי שכר בסיס של 16,800 ב- 8.33%. לאור העובדה שהופרשו לו סכומים בסך כולל של 5,573 ₪, טוען התובע כי יש להורות על חיוב הנתבעת ביתרה, קרי, 52,203 ₪.

48. אין בידינו לקבל את טענת הנתבעים לפיה ההתחייבות של הנתבעים 3 ו- 4 מיום 13.11.2011 לשלם לתובע הפרשות לקרן גדיש עד לסך כולל של 25,000 ₪ אינה עומדת בפני עצמה (סעיף 75 לסיכומי הנתבעים), שכן מקריאת ההתחייבות עולה כי מדובר בהתחייבות בלתי מותנית. חזקה על מנסחיה, כי אילו רצו להתנות אותה או לשלב בה התחייבויות חוזיות הדדיות, היו נותנים לכך ביטוי.

49. טענת הנתבעים כי התובע הוא זה שסיכל את עסקת תדיראן לא הוכחה ועל כן נדחית טענתם, כי זכאותו ליהנות מהתחייבותם האישית של הנתבעים 3 ו- 4 כלפיו כאמור לעיל, לא השתכללה (סעיף 76 לסיכומים). לטענת התובע, בהתאם לטבלת ריכוז הפרשות שצרף מר תורג'מן לתצהירו, הנתבעת הפרישה עבורו לקופת גדיש סך של 5,573 ₪. מעיון בנספח הנ"ל עולה כי הסכום שהופרש לקופה הנו בסך של 5,974 ₪, ולא כפי שנכתב ע"י התובע.

50. לאור האמור לעיל, ולאחר ששקלנו את

טענות הצדדים ועיננו במסמכים שצורפו לתצהירי הצדדים, ולאור עדותו של מר תורג'מן, לפיה סכום זה לא שולם מעולם, הגענו לכלל מסקנה, כי יש לחייב את הנתבעת וכן את הנתבעים 3 ו- 4 באופן אישי, ביחד ולחוד, בסך של 19,026 ₪ (25,000 ₪ בהפחתה של 5,974 ₪). הפרשות לקופת הגמל מבטחים הוותיקה

51. לטענת התובע, הוא זכאי לקבל פיצוי בגין אי הפרשת כפים לקרן הפנסיה על סך של 17,842 ₪ מאחר והנתבעת הפרישה לו כספים בחסר. לטענתו, היה על הנתבעת להפריש עבורו סך של 95,256 ₪, כשבפועל הופרש עבורו סך של 77,414 ₪ בלבד.

52. הנתבעת טענה מצדה כי הפרישה לתובע את מלוא הכספים המגיעים לו בדין.

53. כאמור, משדחינו את טענת התובע כי מגיעים לו הפרשי שכר עד לתקרה של 16,800 ₪ בגין כל תקופת העסקתו, ומשנטען ולא נסתר כי ביחס לסכומים שהשתכר בפועל, הפרישה לו הנתבעת כספים כראוי, נדחית תביעתו להשלמת הפרשות בקופת הגמל מבטחים.

54. התובע טען כי מעיון בדוחות שצורפו כנספח 10 לתצהירו של מר תורג'מן, עולה כי הנתבעת לא הפרישה לו לקרן מבטחים כספים בחודשים מרץ 2009 עד נובמבר 2009 וכן בחודשים יולי ואוגוסט 2012, דבר אשר מעיד כשלעצמו על כך שקיים חוב לקופה זו.

55. הנתבעים לא התייחסו לטענה זו בסיכומיהם. לפיכך, ובהיעדר ראיה לסתור, אנו פוסקים לתובע בגין פנסיה ופיצויי פיטורים סך כולל של 19,404 ₪ (סך של 15,327 ₪ בגין החודשים מרץ 2009 עד נובמבר 2009 וסך של 4,077 ₪ בגין החודשים יולי ואוגוסט 2012). הפרשות לקרן השתלמות

56. משראינו לאמץ את הוראות ההסכם מיום 03.07.11 כבסיס לחיוב הנתבעת, ומשנקבע כי קרן השתלמות תשולם לתובע רק בשלב ב', בהתאם למנגנון השכר התנאים הנילווים, אנו דוחים רכיב זה בתביעתו. הפרשות בגין הוצאות רכב

57. התובע תבע תשלומים בגין הוצאות רכב לתקופה של 20 חודשים בהם, מתוקף הסכמתו להפחית את שכרו, לא שולם לו רכיב זה. כאמור, משדחינו את טענתו לתשלום הפרשים בגין התקופה הנ"ל, למעט מה שסוכם במפורש במנגנון שנקבע בהסכם מיום 03.07.11, אנו דוחים את תביעתו ברכיב זה.

סיכום ביניים

58. לאור כל האמור לעיל, אנו מחייבים את הנתבעת לשלם לתובע את הסכומים הבאים: (א) בגין פדיון חופשה שנתית 37,730 ₪; (ב) בגין שכר עבודה אוגוסט 2012 11,023 ₪; (ג) בגין פדיון דמי הבראה 3,710 ₪; (ד) בגין הפרשות למבטחים 19,404 ₪. (ה) בגין הפרשות לקרן גדיש סך של 19,026 ₪. בסכום זה יחובו, ביחד ולחוד עם הנתבעת, כל אחד מהנתבעים 3 ו-

4. האם יש להשית את תשלום הסכומים שבהם חייבנו את הנתבעת, כאמור לעיל, על הנתבעים 2 עד 4? נקדים ונניח את התשתית המשפטית לשאלה זו ולאורה נבחן את

טענות הצדדים ואת הראיות שהוצגו בפנינו. הרמת מסך

59. כלל יסוד הוא בדיני החברות כי "חברה היא תאגיד הנפרד מבעל מניותיו, מנהליו ועובדיו, לכל דבר ועניין. לא יתכנו חיי מסחר ומשק תקינים מבלי שיוקפד על הפרדה בין התאגיד לבין בעליו ומנהליו" (דבר עברה נג/3-205 מחמוד וגיה נ' גלידות הבירה פסקי דין של בתי הדין לעבודה כ"ז, 345)

60. יחד עם זאת, לעקרון של האישיות המשפטית הנפרדת של החברה נקבעו חריגים אשר מטרתם למנוע מצבים בהם החיץ בין אישיותה המשפטית הנפרדת של החברה לבין בעלי המניות או נושאי משרה בה, משמש על מנת להסתתר מן הדין או להתל בנושים, וזאת על ידי הרמת המסך וייחוס חובות החברה לבעלי המניות או נושאי המשרה.

61. באופן מסורתי, הרים בית המשפט את מסך ההתאגדות כתגובה לשימוש לרעה שעשו בעלי המניות במסך ההתאגדות ובאישיותה המשפטית הנפרדת: "יסודה של חברה למטרות תרמית, ערבוב נכסי

החברה עם הנכסים הפרטיים של בעלי המניות, מימון עצמי קטן ביותר, יחס מינוף גדול במיוחד, הברחת נכסים מן החברה אל בעלי המניות ללא תמורה ראויה, או, התערבות בחיי החברה המונעת ממנה לתפקד כמוקד רווחים עצמאי, נחשבים לשימוש לרעה במסך ההתאגדות, המצדיק את הרמת המסך. בכל המקרים האלה ובדומיהם הרימו בתי-המשפט את מסך ההתאגדות, על מנת לאיין את הרווחים הצפויים בשימוש לרעה במסך ההתאגדות". (ד"ר א' חביב סגל, דיני חברות לאור חוק החברות החדש התשנ"ט-1999, כרך א' עמ' 253) .

62. דוקטרינת הרמת המסך עוגנה בסעיף 6 לחוק החברות התשנ"ט-1999 הקובע, כי בית המשפט ירים את מסך ההתאגדות אם ראה כי בנסיבות העניין נכון וצודק לעשות כן; כאשר השימוש באישיות המשפטית הנפרדת של החברה נעשה באופן שיש בו כדי להונות אדם או לקפח נושה של החברה או באופן הפוגע בתכלית החברה ותוך נטילת סיכון בלתי סביר באשר ליכולתה לפרוע את חובותיה.

63. כאשר מדובר בהרמת מסך במסגרת יחסי עבודה, קבע בית הדין הארצי, כי לעובדי החברה יש מעמד מיוחד לעומת נושי החברה ועל החברה מוטלת אחריות מוגברת וחובת אמון מיוחדת, הנגזרת מחובת תום הלב המוגברת הקיימת ביחסי העבודה. (ע"ע 1201/00 יהודית זילברשטיין נ' ערב חדש (עיתונות) אילת בע"מ ואח' (17.12.02)).

64. בע"א 3807/12, מרכז העיר אשדוד ק.א בע"מ נ' שמואל שמעון (22.1.15) (להלן: "עניין מרכז העיר אשדוד"), כדלהלן: "כידוע, לחברה יש אישיות משפטית נפרדת מבעלי מניותיה. עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת של החברה הינו הבסיס לדיני החברות במשפט הישראלי ובכלל. בצידו של כלל זה קיים חריג הקבוע בסעיף 6 לחוק החברות, התשנ"ט-1999 (להלן: חוק החברות) המאפשר במקרים מסוימים "להרים את מסך ההתאגדות" ולייחס חוב של חברה לבעל מניות בה. בפסיקת בית משפט זה נקבע לא אחת כי הסעד של הרמת מסך הינו סעד קיצוני ומרחיק לכת, שיש לעשות בו שימוש זהיר ביותר במקרים חריגים ולא כדבר שבשגרה, כיוון שמשמעותו הינה ביטול האישיות המשפטית הנפרדת של החברה ושינוי בדיעבד של מערך היריבויות המשפטיות על ידי בית המשפט. קביעה זו קיבלה משנה תוקף לאחר שסעיף 6 לחוק החברות תוקן במסגרת תיקון מס' 3 לחוק החברות משנת 2005, כשבמסגרת התיקון הצטמצמו במידה ניכרת המקרים שבהם רשאי בית המשפט להרים את מסך ההתאגדות בין החברה לבין בעלי מניותיה [להרחבה בנקודה זו ראו למשל: ע"א 313/08 נשאשיבי נ' רינראוי (1.8.2010) בפסקאות 74-84 לפסק דיני ובפסקה 8 לפסק דינו של השופט א' ריבלין והאסמכתאות המוזכרות שם (להלן: עניין נשאשיבי)]. ומן הכלל אל הפרט

65. לאחר ששקלנו את טענות הצדדים, עדויותיהם והראיות שהוצגו בפנינו לא מצאנו כי מתקיימות במקרה שלפנינו נסיבות המצדיקות הרמת מסך, ואף לא הטלת אחריות אישית, וזאת ביחס לכל אחד משלושת הנתבעים, לרבות הנתבע 2, שלא הגיש תצהיר עדות ראשית מטעמו, ונבאר.

66. ראשית לכל, אין חולק, כי אף לא אחד משלושת הנתבעים הנו בעל מניות בנתבעת. די לנו בכך על מנת לדחות את התביעה להרמת מסך כנגדם. כבר בשלב זה נציין, כי העובדה שהנתבע 2 לא הגיש

תצהיר עדות ראשית מטעמו, אינה מעלה ואינה מורידה, שכן נטל ההוכחה להראות שהוא בעל מניות בנתבעת מוטל על כתפי התובע, ונטל זה לא הורם.

67. בהתאם לתמצית הרישום שצורפה כנספח 4 לתצהירו של הנתבע 2, בעלות המניות בנתבעת הן 3 חברות (אופטימה מודלים כלכליים בע"מ, סנסיקר תקשורת והשקעות בע"מ ופרדטור בע"מ).

68. לא נעלמה מעינינו העובדה שהנתבעים 3 ו- 4 הם בעלי המניות בחברות הנ"ל, ואולם, אין בכך כדי להועיל לתובע, שכן לא הונחה בפנינו תשתית ראייתית מספיקה על מנת לקבוע כי מי מהנתבעים, בעצמם או באמצעות חברות שבשליטתם, עשו שימוש לרעה באישיות המשפטית של הנתבעת.

69. כך גם לא הוכח כי הנתבעת הוקמה למטרה פסולה; כי הנתבעים עירבו את נכסיהם האישיים בנכסיה, או, כדברי התובע, פעלו לשם הברחת נכסיה או עשיית מעשים כלשהם אשר הינם בגדר תרמית. בחקירתו הנגדית הצהיר הנתבע 2 כי הנתבעת חייבת לכסף לבעל המניות בלבד ולא לצדדי ג' (עמ' 55 מול שורה 20). יש בכך כדי ללמד כי מנהליה לא ניהלו את ענייניה בהפקרות תוך פגיעה בזכויותיהם של צדדי ג'.

70. זו אף זו. התובע הודה בחקירתו כי מנובמבר 2009 ועד יולי 2011 לא היתה הרעה בתנאי העסקתו (עמ' 11 מול שורה 32) וכי מיולי 2011 ועד הודעת ההתפטרות אף ניכר שיפור בתנאי השכר, בהתאם לתלושים (עמ' 12 מול שורה 3).

71. התובע אף אישר כי לאחר חתימתו על ההסכם מיום 03.07.11 הוא קיבל שכר גבוה יותר בכל חודש.

72. מקובלת עלינו טענת הנתבעים, לפיה אילו היתה עסקת תדיראן יוצאת אל הפועל, התובע היה בין הנהנים ממנה הן בשל חיסול ההליכים המשפטיים שהתנהלו באותה עת בינו ובין הנתבעים מצד אחד, לבין חברת תדיראן מצד שני, וגם כנגדו באופן אישי, והן בשל הטענה, שלא נסתרה, כי הנתבעת היתה מפיקה רווח של 1,765,000 ₪.

73. משקל רב ייחס התובע לעובדה שהנתבע 3, מר יריב פורת, עורך דין בהכשרתו ובעיסוקו, בחר שלא להגיש תצהיר. התובע טען בהקשר זה, כי משנטענו כלפיו טענות רבות, באופן אישי, ומשלא הניח גרסה עובדתית מטעמו, דין התביעה האישית כנגדו להתקבל.

74. אין בידינו לקבל טענה זו. לא רק שהוכח כי הוא אינו בעל מניות, אלא שהתובע בתצהירו-הוא לא הצליח להניח תשתית מספקת כדי שיהיה בה די מבחינה משפטית כדי לחייב אותו כאורגן של הנתבעת בהתאם למבחנים המקובלים, שפורטו בפסיקה.

75. לא נעלמו מעינינו טענות התובע בנוגע לאופן בו הציגו הנתבעים את עצמם בחלק מהמקרים ואף עשו שימוש במונח "בעלים", אלא שעל מנת לחרוג מדרך המלך ולחייב אותם באופן אישי, היה צורך להניח תשתית ראייתית לכך שהדבר נעשה במטרה להונות את התובע או לקפח את זכויותיו בעובד.

כזאת לא נעשה. התובע היה שותף להסכם מול תדיראן וחזקה עליו שלא חתם אלא לאחר שקיבל ייעוץ משפטי. כך או כך, לא הונחה תשתית כי חתם על ההסכם תחת אילוץ, כפיה או השפעה בלתי הוגנת.

76. גם בעובדה שהנתבעים 3 ו- 4 נטלו על עצמם התחייבות אישית כלפי התובע ביחס להפרשות לקופת "גדיש" אין ללמוד כי התחייבו לשאת באופן אישי בכל מחויבויותיה של הנתבעת. נהפוך הוא. מקום בו החליטו לעשות כן, נתנו הם לכך ביטוי מפורש בכתב.

77. בדומה, אין בידינו לקבל את טענת התובע כי בהסכם המשותף עליו חתמו הנתבעים והתובע עצמו מול תדיראן, הם נטלו אחריות אישית לחובותיה של הנתבעת כלפיו. התחייבותם היתה כלפי תדיראן, וזאת על רקע ההליכים המשפטיים שהתנהלו בין הצדדים.

78. לא נסיים מבלי לציין, כי גם לא הוכח בפנינו כי הנתבעת נקלעה למצבה הכלכלי בגלל מי מהנתבעים או אופן התנהלותם. לא הוכח כי נטלו סיכונים פזיזים על חשבון עובדי החברה או כי התעלמו ביודעין מזכויותיהם. באשר לתובע, הרי שזכויותיו הוסדרו באופן מפורט בהסכם מיום 03.07.11 ומתלושי השכר עולה, כי שולמו לו אותן תשלומים להם התחייבה הנתבעת. לאחר חתימת ההסכם הנ"ל, שכרו עלה (הגם שבצורה מדודה) והושב התשלום בגין שווי רכב.

79. כל אלה מצביעים כי לא הוכח שקיימת הצדקה לראות בהם אחראים לחובותיה של הנתבעת.

80. נוכח כל המפורט לעיל, התביעה כנגד הנתבעים 2 עד 4, נדחית.

סוף דבר

81. התביעה כנגד הנתבע 2 נדחית.

82. הנתבעת והנתבעים 3 ו- 4 ישלמו לתובע, כל אחד כפי חלקו, את התשלומים כאמור בסעיף 58 לעיל. כל הסכומים הנ"ל יישאו הפרשי ריבית והצמדה ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל.

83. בשים לב לתוצאה אליה הגענו, כל צד יישא בהוצאותיו. ניתן היום, כ"ב אייר תשע"ו, (30 מאי 2016), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם. נציג ציבור עובדים אורן שגב, שופט

עותק לעיון בלבד, ללא תוספות עריכה. הנוסח המחייב הוא הנוסח שבתיק בית המשפט. פרטים מזהים הושמטו במקור ככל שהושמטו בפרסום.